

betale Kjøbesummen. Saalænge Sælgeren ikke har nogen Sikkerhed for, at Kjøbesummen vil blive tilveiebragt paa anden Maade, maa han kunne modtage den af sin Kjøber uden Hensyn til, om denne gjør Erlæggelsen afhængig af, at der ikke tages Hensyn til det skete Udlæg. Sælgeren kan ikke være pligtig til at offere det Visse for det Uvisse, kan ikke være pligtig til paa Grund af den blotte Mulighed for, at Udlægshaveren vil tilveiebringe Kjøbesummen, ja selv om denne maatte være villig til at overtage en personlig Forpligtelse i saa Henseende, at afflaa at modtage den ham af hans oprindelige Medkontrahent virkelig tilbudte Kjøbesum.

Den nysnævnte Begrændsning i Udlæggets Retsvirkning grunder sig paa Hensynet til Domsældtes Medkontrahents Interesse. Hensynet til Domsældtes Interesse kan derimod i de her omhandlede Tilfælde ikke anføres som Grund til at negte, at Udlægshaveren fuldstændig er indtraadt i Rettigheden. Medkontrahenten maa sølgelig være berettiget til selv mod Domsældtes Protest at fastholde, at han vil respektere det stedfundne Udlæg, og at han derfor vil præstere til Udlægshaveren eller dog kun overdrage de solgte Varer behæftede med Udlæg.

Til Nr. 2. Naar Talen dernæst er om Udlæg i Rettigheder, hvis Erhvervelse er afhængig af en Modpræstation, som kun kan tænkes opfyldt af Skyldneren selv (altsaa alle individuelt bestemte Handlinger), er det for det Første klart, at den ovenfor omhandlede Begrændsning i Udlæggets Retsvirkning nemlig, at Medkontrahenten ikke kan bindes derved, ogsaa her maa finde Anvendelse. Arbejdsgiveren eller Husbonden maa altsaa uden Hensyn til et sket Udlæg være berettiget til at betale Arbejderen eller Thyendet det betingede Vederlag. Men ved dette Resultat kan man ikke blive staaende. Man maa her vistnok gaa et Skridt videre og erkende, at der slet intet Udlæg kan finde Sted, saaledes at Arbejdsgiveren altsaa ikke, selv om han Intet har derimod, er berettiget til at udbetale Arbejdslønnen til en Udlægshaver. Dette grunder sig

paa Hensynet til Arbejderen. Denne er nemlig selv Herre over sine Kræfter, og er trods Udlæget berettiget til at arbejde for sine egne Formaal; heri ligger, at han ogsaa maa være Herre over Arbejdets økonomiske Udbytte, at dette altsaa maa tilfalde ham ubehæftet. Hvis man ikke erkender dette, men tilføder Udlæg i Skyldnerens Arbejdsfortjeneste, gjør man i Virkeligheden Skyldneren til Kreditors Skyldtræl. Her kan henvises til de Betragtninger, som ovenfor ere fremhævede i Anledning af Bestemmelsen i § 5, om at det, Skyldneren under Konkursen erhverver ved sin personlige Virksomhed, er Konkursboet uvedkommende.

Til Nr. 3. Tilbage staar at omtale de Tilfælde, i hvilke den Ydelse, som skal erlægges af Domsældte, er af en saadan Beskaffenhed, at Udlægshaveren ved Udlæget kan sættes istand til at yde den, altsaa navnlig naar den bestaar i Overdragelse af Eiendomsret eller Brugsret over en individuel Ting. Her er det klart, at Udlægshaveren ikke ved et blot Udlæg i Domsældtes Ret til Kjøbesummen, som ikke forhindres med Udlæg i den solgte Eiendom, kan forhindre Kjøberen i at betale til sin Sælger, naar denne er istand til at udlevere ham Tingen og virkelig tilbyder ham den. For at sikke sig mod en saadan Eventualitet er det derfor nødvendigt for Udlægshaveren tillige at gjøre Udlæg i den solgte Ting. Hvor han kan gjøre dette, kommer han altsaa i den Stilling, at han alene er istand til at tilbyde Tingen til Medkontrahenten, og at han derved aabner sig en Afgang til, uden at kunne hindres af Domsældte, at oppebære Vederlaget til Dækning af sin Fordring.

Det saaledes Anførte vil indeholde en tilstrækkelig Forklaring af Regelen i § 159, som altsaa medfører, at der ikke kan gjøres Udlæg i Rettigheder af den under Nr. 2 angivne Art, og at Udlæg i de under Nr. 3 nævnte Tilfælde kun kan ske, naar Domsælgeren ved Udlæget sættes istand til yde Modpræstationen. Det Foregaaende vil iøvrigt have vist, at det tilbørlig er en forffjellig Række af Betragtninger,